

VANTAAN KAUPUNKI
Kaupunginvaltuuston puheenjohtaja
Tapani Mäkinen

MUISTOHETKEN AVAUS

7.1.2005 klo 17

Hyvät ystävät,
käre vänner

Aasian luonnonkatastrofi on koskettanut maailmaa ennen näkemättömällä tavalla. Se koskettaa kaikkia vantaalaisia ja myös meitä, jotka olemme tänään kokoontuneet kaupungintalon edustalle muistotilaisuuteen osoittaaksemme osanottomme ja surumme sekä jakaaksemme myötätuntomme että ahdistuksemme.

Toivon, että tämä Vantaan kaupungin ja ekumeenisen toimikunnan yhteistyössä järjestämä muisto- ja rukoustilaisuus tuo kaiken tuskan keskelle toivon ja uskon tulevaisuuteen. Tuskan keskellä on tärkeää, että syttyy toivo. Tärkeää on, että jokainen ihminen uskaltaa, voi ja jaksaa luottaa, että elämä kantaa yli tämän kauheuden ja surun, yli epätoivon ja ahdistuksen.

Koen, että voimme tässä hetkessä välittää viestinämme välittämistemme ihmisistä ja toinen toisestamme, lausumalla kiitollisuutemme kaikille heille, jotka itseään säästämättä ovat auttaneet ja tukeneet lähimmäisiään katastrofialueella, muissa maissa ja täällä omassa kotimaassamme. Meille läheisimpänä ovat vantaalaiset, he jotka kokivat maanjäristystä seuranneen hyökyaallon, sen aiheuttaman tuhon ja kauhun.

Arvioiden mukaan Aasian luonnonkatastrofi muutti välittömästi yli 5 miljoonan ihmisen arjen ja elämän uskomattoman laajalla tuhoalueella. Mutta se muutti myös koko maailman elämää. Tänään me tiedostamme tuntuvammin kuinka pieniä me ihmiset olemme luonnonvoimien edessä. Kuinka voimattomia, vaikka olemme osa maapallon elämää.

Asiens katastrof är en katastrof för hela världen. Dess räckvidd är enorm och vi har svårt att förstå dess dimensioner. Flodvågen i Indiska oceanen sköljde även över Nordens stränder: i Finland åstadkom den landets största fredstida olycka. Det är viktigt att ingen i krisens stunder lämnas ensam.

Här kan vi alla, och vår kommun i synnerhet, vara till hjälp. Samtidigt som vi tar hand om våra närmaste här i Finland väddar jag till er alla att bistå de drabbade länderna i Asien: där är nöden ännu större än hos oss. Fem miljoner bostadslösa, en miljon skadade och kanske 250 000 döda är siffror som är svåra att fatta. Allas hjälp behövs.

Länsimaitten, niin myös Suomen kohtaama suru on suuri. Kyseessä on Suomessa sodan jälkeisen ajan suurin yksittäinen onnettomuus. On kuitenkin tärkeää, että omassa surussamme ymmärrämme tuhoalueitten ja siellä elävien ihmisten menetykset. Ne ovat suuruusluokaltaan niin suuria, että niistä selviytyminen ei ole ilman maailman laajuista apua mahdollista. Oman menetyksemme hetkellä ja sen konkreettisena koki-en ja nähden, voimme ymmärtää myös miljoonien tuskan ja hädän. Lapsi, joka menettää kotinsa, läheisensä, koko ympäröivän elämänsä ja turvaverkostonsa jäämällä orvoksi, tuntee varmasti suurta epätoivoa ja ahdistusta. Aikuinen, joka on menettänyt kaikki rakkaimpansa kamppailee saadakseen voimia ja uskoa jaksakseen jatkaa elämänsä.

Katastrofi muutti myös monen vantaalaisperheen elämän. Katastrofi kosketti välittömästi 162 vantaalaista lomamatkalla ollutta ja heistä on kadonneeksi ilmoitettu 16. Moni sukulaisperhe ei enää koskaan näe toinen toistaan. Moni lapsi, äiti, isä, veli ja sisko, mummi ja vaari, kummi, opettaja, lastenhoitaja, ystävä, naapuri ja työtoveri, eivät enää kohtaa.

Hyvät ystävät ja lähimmäiset,

toivon, että jaksamme kohdata surun yhdessä, toinen toistamme tukien. Samalla vetoan, että emme unohda antaa tukeamme kaukaisille kanssakulkijoillemme.

*****

Yhteisessä surussa tuo yhteinen konkreettinen tekeminen monesti lohtua. Yhdessä toimien ja tehden myös oppimme.

Suomalaisten kotiinpaluu ja evakuointi näkyi ja tuntui ensimmäisenä täällä Vantaalla. Helsinki-Vantaan lentokentällä purkautuivat monenlaiset tunteet - näimme ja koimme erilaisia kohtaamisia. Laajamittainen katastrofi ja sitä seuranneet toimenpiteet sekä monimuotoinen evakuointioperaatio osoittivat kuinka tärkeää on viranomaisten ja muiden tahojen, niin julkisten kuin yksityisten, sekä tiedostusvälineitten saumaton yhteistyö.

Toivon, että Vantaan kaupungin ja sen eri organisaatioiden antama apu ja tuki on koettu merkitykselliseksi ja onnistuneeksi. Me teimme ja teemme parhaamme, jotta jokaisen, niin vantaalaisen kuin muualla maassamme asuvan ihmisen, elämä voi jatkua mahdollisimman hyvin, ja että horjunut turvallisuudentunne palautuu mahdollisimman pian.

Kaupunkina tunnemme vastuamme kriisin kohdatessa. Olemme valmiita panostamaan yhteistyön kehittämiseksi ja parantamiseksi. Se on julkishallinnon ja kaupungin velvollisuus; tehtävämme on auttaa, tukea, hoitaa ja hoivata - luoda kriisinkin olosuhteissa mahdollisuudet jatkaa hyvää elämää.

Yksin emme kaupunkina ja organisaationa selviä. Me tarvitsemme teidän kaikkien - asukkaiden, kaupungin työntekijöitten, vapaaehtoisten - niin yksilöitten kuin yhteisöjen - sekä myös ympäristökaupunkien apua ja tukea. Yhteistyön oppiminen edellyttää kaikilta tahoilta konkreettisesti opiskelua. Epäonnistumiset ja puutteet osoittavat missä on eniten tehtävä työtä. Ensimmäisenä on opittava ymmärtämään, että organisaatiot ja me, jotka niitä edustamme - olemme kaiken keskellä - ja aina ihmistä emme järjestelmiä varten. Meistä lähtevät myös työskentelytavat ja tarvittava muutos.

Hyvät ystävät,
käre vänner

Det är svårt att förstå allt som har hänt. Det är svårt att finna rätta ord. Den tysta sorgen står länge kvar och vi behöver allas stöd att kunna fortsätta vårt liv. Då orden räcker inte till kan vi bedja.

Kaikkea tapahtunutta on vaikea ymmärtää, oikeita sanoja on vaikea löytää kuvaamaan sisäisiä tunteita. Kaikilla meillä on oma tapamme tehdä surutyötä. Hiljainen myötätunto, pään alas painava tuska ja maahan luotu katse, nöyrä osanotto, kyynelvirta poskilla,

käsi toisen kädessä tai hartioilla, sanaton kuunteleva läsnäolo - kaikki auttavat selviämään ja elämään eteenpäin.

Kun sanat eivät riitä, voimme rukouksen avulla saada lohdutusta.
Lohduttakoon meitä Fransiskus Assisilaisen rauhan rukouksen sanat:

" Herra, tee minusta rauhasi välikappale,
niin että sinne missä on vihaa, kylväisin rakkautta,
missä on katkeruutta, toisin anteeksiantamusta,
missä on epäsopua, loisin yhteisymmärrystä,
missä erehdystä, viittaisin totuuteen,
missä epäilystä auttaisin uskoon,
missä epätoivoa, kantaisin toivoa,
missä pimeyttä loisin sinun valoasi,
missä alakuloisuutta, virittäisin ilon.

Niin, että en yrittäisi niin paljon
etsiä lohdutusta kuin lohduttaa toisia,
pyytää ymmärtämystä kuin ymmärtää toisia,
vaatia rakkautta kuin rakastaa toisia.
Sillä antaessaan saa,
kadottaessaan löytää,
antaessaan anteeksi saa itse anteeksi,
kuollessaan nousee iankaikkiseen elämään